

זה החלט באופן שיגרת: מעכשיו מותר לענות גם באופן רשמי

זה היה צפוי. בישיבה שיגרתית, בלי ויכוח רציני לגופו של עניין, אישרה ממשלת ישראל את כל המלצותיה של ועדת לגרוי. המלצות אלה כוללות את השימוש בעינויים מוגבלים לחקירת עצירים ערביים, החשודים בפעילות חבלנית-עוינת. הן גם השאירו על כנם את כל אנשי השב"כ שעסקו בכך וששיקרו לבתי-הדין במשך 16 השנים האחרונות (לפחות), ובכלל זה הצמרת הנוכחית של השב"כ. החלטה ממשלתית כזאת לא תתואר בשום מדינה דמוקרטית מערבית. זה תמרוז ברכה של ישראל מן האיראליים, שבה דגלה עם היווסדה, אל עולם של תפיסות שונות מאוד. ערב יום-השנה ה-40 לקום המדינה, וכמה שבועות אחרי יום-השנה ה-20 לכיבוש הגדה והרצועה, קבעה ההחלטה הזאת היכן עומדת ישראל כיום.

יחסים מרחביים פיסגה בשפל

למראית עין מיוצגת בפיסגה עוצמה ארירה. למעשה זהו ענק חלשולוש.

היתה זאת הודמנות-פן לאזרחי ישראל לראות מקרוב את רוב ראשי העולם הערבי, בתסווה האדיבה של הטלוויזיה הירדנית. כזה אחר זה מילאו את המירקע: פניהם של חוסיין הירדני וג'אלוד הלובי, של סדאם חוסיין והאפטי אל-

אוצר עצום של כסף המושקע במשק האמריקאי והבינלאומי. מצב אימול. אולם המראה מטי עה. העוצמה האדירה הזאת קיימת רק בתאוריה. למעשה נתון העולם הערבי כמצב אומלל. המישאלות החסרות לאחרות ערי בית, שנשמעו בפי כל הנואמים, היו בגדר מליצות. העולם הערבי מפולג ומפורד יותר מכפי שהיה אי-פעם.

לא זה כלבר שאין העולם הערבי מסוגל להתאחד נגד ישראל, אלא גם מול הסכנה האיראנית, המאיימת על כל המישטרים הערביים, אין אחדות. כתיאוריה מוכנת סכנה זו לכל. גם חאפטי אל-אסד הוא ריקטטור חילוני, שכל ארווה רתית יכולה להטביע אותו. כסוריה הסונית הוא שייך לכת קטנה (7%) שהיא שיעית במהותה. הקשר שלו עם המישטר של האיית-אללה באיראן הוא בגדר ברית-נחיתות קצרת-טווח. אילו ניצח רוח-אללה חומייני, היה זה אסון גם לאסד.

כל השליטים הערביים כטוחים שישראל זוממת להתפשט, וכי כסופו של רבר תשתפך לתוך ירדן, סעודיה, סוריה ולבנון, אם לא תיכלם. אולם גם מול סכנה זו אין הערבים מסוגלים להתאחד. עצם קיומה של ישראל לא היה אפשרי מלכתחילה, אילו התגייס העולם הערבי ברצינות ובמאוחד נגד היישוב הערבי ב-1948, תחת לשלוח לארץ גייסות מוצמצמים, שפעלו זה נגד זה.

כתיאוריה מאוחדים כל הערבים. הם חשים באחדותם ההיסטורית, ורואים בשתי המדינות הלא-ערביות — ישראל ואיראן — אויב משותף. אולם האינטרסים המידיים של כל מדינה ערבית כנפרד מונעים כל פעולה משותפת.

מול מונגולים ותורכים. כל זה אינו מפליא, אם רואים בעולם הערבי מרחב גדול ומגוון, כמו אירופה. העולם הערבי אינו מאחד או מפולג יותר מכפי שהיתה אירופה בכל הזמנים כאלף השנים האחרונות.

השאלה היא איך משפיע המראה הזה על הנוער הערבי בכל הארצות. צעיר ערבי משכיל בתוניס, בבצרה, כחרטום או בשכם רואה את המצב האדיר בין העוצמה הערבית ככוח לבין

כל אלה אמורים להיות תצלומים של אבונידאל — מי הוא? את מי הוא משרת? מהי המטרה?

יאכמה בלביים

גון, ובניהם סעיד חמאמי ועיצאם אל-סרטאווי, שני נציגיו של ערפאת ש קיבלו על עצמם לכונן יחסים עם כר חותיה-שלום הישראליים. סרטאווי הקי דיש לפני מותו זמן רב לחקירת שיי-טותיו של אבונידאל. הוא היה משוכ-נע כי אבונידאל הוא סוכן ישראלי, ואספי ראיות נסיבתיות לכך. אולי נר-צח בשל כך.

אך התימוכין העיקריים להשערה כי אבונידאל פועל לטובת ישראל טמור-נים, לדעת ערפאת, בפעולותיו של אבונידאל עצמו. הוא יזם רק פעולות מעטות בישראל או בשטחים הכבושים. עיקר מעשיו הסנציוניים היו מכוונים נגד בתי-כנסת ובתי-ימודים יהודיים באירופה — בווינה, כפאריס, באנטי-וורפו, באיסטנבול ועוד. מעשייו-וועה אלה השחירו את פני התנועה הפלס-טינית, קוממו נגדה את דעת-הקהל האירופית ודחפו את היהודים לרועות ישראל. "מי מעוניין בכך?" שאל ער-פאת.

עלתה על כל הפעולות האלה ההתנקשות בחיי השגריר אר-גוב. היא בוצעה בשעה שההבל ידעו כי איראל שרון אך מחכה לעילה מתאימה כדי לפלוש לל-בנון, בשמטרתו היא להשמיד את אש"ף ולהדרג את ערפאת.

טוען ערפאת: מי, אם לא ישראל, היה מעוניין בכך? (תשובה סבירה הדר-פית: סוריה, שרצתה אף היא בהשמדת אש"ף בידי ישראל, ולא העלתה על דעתה כי ישראל תתגרה גם בצבא הסורי בלבנון.)

כאשר רנה ממשלת ישראל בהצעה לפלוש ללבנון, ניסו אנשי-המודיעין להסכים למנחם בגין שאבונידאל אינו שייך לאש"ף, אלא להיפך. בגין השתיק אותם כאימרה. "כולם אש"ף" והחליט על הפלישה.

לשובח מי?

כל התקופה הזאת שמר אבו-נידאל עצמו על סודיות תנועותיו. מדי פעם נפוצו ידיעות כאילו מת מחלה, וגם כיום אין איש בטוח שאבו-נידאל חי.

יש הסבורים כי אנשיו משר-תמישים בשמו כדי לקיים את (המשך בעמוד 41)

* טענות סרטאווי והראיות שאסף מפורטות בסיפורו של אורי אבנר. איכבי, אחי, מפיו של סרטאווי. ערב רצח סרטאווי פירסם אבונידאל פסק-דין מוות. שבו כלל גם את ערפאת ואבנר, שהוגדרו כסוכני המוסד והסי-אי-אי.

מה עבור חידוש יחסיה עם המערב, ר-במיוחד עם צרפת.

נראה כי אבונידאל פועל עכשיו בעיקר בשורת לוב. אולם השאלה הזאת — את מי משרת אבונידאל? — מרחפת בחלל המרחב כבר מזה שנים. היו שראו בו רק משרתן של עיראק ו/או סוריה ו/או לוב, בתקופות השונות. יש הרואים בו גם משרת הסי-אי-אי האמריקאי. פלס-טינים רבים, ובניהם יאסר ערפאת, טר-ענים כי הוא משרת את המוסד הישר-אלי. יש הקובעים, בפשטות: הוא משר-רת של כל האדונים.

"כולם אש"ף!"

אבונידאל — ששמו האמיתי הוא צברי בנאי, יליד והנדן יפו — הוא אדם אפוזי-מסתורי, אולי איש-המחתרת האמיתי היחיד בעולם האירגונים הפלסטיניים. יש המאמינים שהוא מייצג בכנות את הקו הקיצוני העיקבי והבלתי-מת-שר של המרד הפלסטיני. לפי גירסה זו, הוא מנצל את כל מי שמוכן להסתייע בו, אך פועל על-פי אמונתו. לפי הגיר-סה ההפוכה הוא רוצח מיקצועי, המש-כיר את שרותיו לכל דורש.

כל רבר לגביו מסתורי, חוץ מתול-דות-חייו עד לפרישתו. הוא אדם חסר-השכלה, פליט שעבר כסעודיה כעובד-כפיים בזוי. ניסיון זה מילא אותו בשינאה לשליטי-ערב השמרניים. הוא אדם מרנפש גם מפני שהוא יתום מילדות, ומפני שהוא איש חולה.

הוא הועלה לדרג הבכיר של פת"ח דווקא מפני שהיה איש פשוט, פועל אמיתי, בקרב כל האינטלקטואלים הניכיי-האוניברסיטות השולטים באיר-גון זה. אך משהגיע לשם, חש כי עמיר-תיו בוים לו ואינם מעריכים אותו כר-אוי, וכך התמלא שינאה גם כלפיהם.

כנציג פת"ח בעיראק קשר קשרים עם המודיעין העיראקי. כאשר החליטו שליטי-בגדאד להשתלט על התנועה הפלסטינית, הכריזו מרד על הנהגת פת"ח והקים אירגון עצמאי משלו. הוא קרא לאירגונו בשם פת"ח (בתוספת המילים המוצנעות "המיפקדה המפי-כנית") והוציא עיתון בשם פלסטין אל-חורה ("פלסטין — המהפכה"), כשמו של הביטאון הרישמי של פת"ח האמרי-תני. משום כך קל היה לתעמולה הישר-אלית לייחס את מעשי-הוועה שלו לפת"ח של ערפאת.

ערפאת דן אותו למוות, והוא דן את ערפאת למוות. במה פטי-מים נעשה ניסיון להוציא להר-ג, בלי הצלחה. פעמים רבות ניסה הוא מצידו לרצוח את ער-פאת.

מילחמתו העיקרית של אבונידאל אינה בישראל וביהודים, אלא בערפאת ובפת"ח. הוא הרג רבים מראשי האיר-

מטרה היתה כרוה לגמרי: לפגוע במעמדו של יאסר ערפאת, כשעה שישב ליד השולחן העגול בעי-מאן יחד עם שאר המנהיגים, המלכים והנשיאים של העולם הערבי. ובעקרי-פיו: גם במעמדם של שאר המנהיגים הערביים, שאינם מקבלים את הקו הקנאי המוחלט של אבונידאל.

גם העיתוי היה הגיוני: יום פתיחת הוועידה של ראשי העולם הערבי. בש-עה שעניי התיקשורת העולמית היו נשואות לאולם-הוועידה בעמאן, ביקש אבונידאל להסיט את תשומת-הלב א-ליו.

את מי הוא משרת? זוהי שר-אלה קשה הרבה יותר.

כאשר פרש אבונידאל מאירגון פת"ח הוא פעל כמשרת של עיראק. עיי-ראק הקיצונית דאו ביקשה להשתמש באבונידאל כדי לרתום את העניין ה-פלסטיני למטרותיה.

לאחר מכן, בעיקבות המילחמה באיר-אן, נאלצה עיראק לשנות את עמדי-

תה. היא הצטרפה אל המדינות הערבי-יות המתונות, התומכות בה — ירדן, מצריים, כוויית, סעודיה. היא החלה בר-למת את אבונידאל, וזה עבר לרמשק. הוא הפך מבשרי בידי סוריה. במשך זמן-רמה היה אבונידאל הגור-רם היחיד בעולם הערבי ששירת בר-זמנית גם את סוריה וגם את עיראק, שתי האויבות-בנפש. אולם הוא שירת בעיקר את סוריה. כאשר ניסה לרצוח את שגריר ישראל בלונדון, שלמה אר-גוב, פעל כנראה לפי הוראות סוריות.

כאחרונה טענה סוריה שהיא בלמה את אבונידאל. זה היה המחיר ששיל-

היכולת העלובה כפועל. הוא עשוי להסיק את המסקנה: דרושה מהפכה בעולם הערבי. יש לסלק את כל המלכים והנשיאים המנופחים האלה, המרוצים לכיכר מעצמם, ולהעלות מני-היגות ערבית חדשה.

התעוררות כזאת יכולה לבוא כיום רק מצד הקנאים המוסלמיים, כי רק באיסלאם יכולה להימצא תורה מא-חרת, בעלת סמכות רוחנית, הנוגדת את מצבם של כל המישטרים הערביים. כל המנהיגים ליד השולחן העגול בעמאן מודעים לסכנה זו. יש מהם המנסים להסל את הקנאים המוסלמיים, ויש המנסים לנצל אותם למטרותיהם.

של הסולטאן קאבוס מעומאן. אמין ג'ומייל הלבנוני. מאחורי השלט "פלסטין" ישב יאסר ערפאת.

כאשר הם ישנו, זה לצד זה, בחצי-גורר-עגולה, הם הקרינו סמכות ועוצ-מה. בישיבה הפתוחה היה הכל ערוך למצלמות — הכפיה של יאסר ערפאת היתה מקופלת בקפידה על ראשו, הוקן המטופח של קאבוס היה מגולה למשעי, סדאם חוסיין ישב קשוח וישר, כנאה לחייל.

למראית עין היתה מקובצת כאן עוצמה אדירה. 21 מדינות, מיצבורי-הנפט התתיקרקעיים הגדולים בעולם, העולם הזה: 2619